

JAROSLAV „OGGYSU“ VRBA

Celá síň tiše naslouchala. Křehké tóny loutny právě uzavíraly dojemný příběh o lásce. O dvou mladých lidech, které jejich vzájemná náklonnost dohnala až na pokraj smrti. Byl to starý příběh, vyprávěl se na území Čtyř království už před příchodem Thaliona. Většina lidí ho znala nazpaměť a posluchači často doprovázeli pěvce svými hlasy. Dnes to ale bylo jiné. Hráčovy prsty jemně hladily struny, jako by vůbec nehrál, spíše se dotýkal milenky. Tóny se prolínaly a vytvářely překrásnou kulisu pro jeho zpěv. Měl sametově jemný hlas. Nebyl to hluboký hlas pravého muže ani vysoký hlas mladíčka, přesto si zachovával mnoho z dětské nevinnosti a lahodil každému uchu. Příběh se chýlil ke konci a pěvec právě popisoval skon mladého páru, zaviněný záští a zlobou jejich bližních. Zpěv utichl a jen líbezné tóny jeho loutny zvonily v tichém sálu. Nakonec i ona pomalu přestala hrát a umělec potichu vstal ze židle. Téměř rodičovsky nástroj uchopil a začal ho balit do koženého pouzdra. Všichni očarovaně sledovali jeho počínání, dobré dvě stovky duší ho hltaly očima. Až ve chvíli, kdy zavázal pouzdro a poprvé zvedl pohled od země, vstal objemný, barevně oděný muž v čele publika: „Bravo! Bravo, mistře! Vskutku překrásné! Přijmi prosím moje pozvání na hostinu!“

Teď začal ožívat i zbytek síně a spustil se hlasitý potlesk a výkřiky v cizí řeči. Většina diváků byli vysocí lidé snědě pleti s tmavými vlasy, všichni oblečení ve výstředních barevných róbách zdobených zlatem, stříbrem a drahokamy, stejně jako muž v čele. Zvedali se z nízkých lůžek, polštářů a koberců a bouřlivě jásali nad hráčovým výstupem. Ten jen skromně sklopil zrak k zemi a po tváři mu pohlávil sotva znatelný úsměv.

„Úžasné, barde! Jak se ti mohu odměnit? Pojd', přijmi místo zde po mé levici; dnes budeš mým hostem!“ přispěchal k němu muž a pokynul rukou na bohatě zdobenou stoličku uprostřed houfu polonahých dívek, oblečených v nejjemnějších a nejdražších látkách; v závojích, sukních a splývavých šatech, které více odhalovaly než zahalovaly.

Hráč se skromným výrazem nejvyšší pokory usedl vedle muže a cudně sklopil zrak v přítomnosti oněch dívek. Jeho hostitel tleskl. Zpoza závěsů po obou stranách místnosti začali přicházet sloužící s mísami jídla: s exotickým ovocem všeho druhu, masem na různé způsoby, rýží a křupavým pečivem, opojnými nápoji a mnoha dalšími, jinde nevidanými lahůdkami. Všude se rozproudil živý hovor a většina přítomných si přestala hráče všímat. Sloužící rozlévali víno a nektary do zlatých číši a chodili mezi hodovníky s podnosy plnými jídla. Umělec se většinu z toho přes lákavý vzhled neodvážil okusit, přesto ale od jedné půvabné dívky s uhrančivýma černýma očima přijal podivné zlatavé ovoce a hned se do něj zakousl. Ústa se mu naplnila sladkou šťávou, která mu začala téci i po bradě.

Najednou hostitel vstal a pozvedl pravici, v níž třímal číši: „Dajo!“ Jeho hlas překřičel proudící hovor a podařilo se mu upoutat pozornost ostatních. K jeho zvolání se přidali další a celá síň se naplnila výkřiky. Lidé se stavěli a zdvihali své pravice s nápoji. Hostitel se posadil zpět na své místo a natočil se k bardovi: „Na zdraví! Dajo!“ Měl příjemný kulatý obličej, který zdobil řídký černý knír, a široký zářivý úsměv. Umělec mu ho oplatil a pozvedl i svoji číši: „Dajo!“ Muž se zasmál a poplácal ho po zádech.

„Jak se ti u nás líbí? Co takový mladý nadaný člověk jako ty dělá v těchhle Zapovězených krajích?“ Nyní už nemluvil tím hlaholivým boдрým hlasem, ale přešel do diskrétnějšího pološepotu: „Mým jediným skutečným pánem je Sarapis, přesto si nemyslí, že nevím, jak je naše země proklínána všemi Sedmnácti bohy! V mládí jsem prošel mnoho krajů na severu, Lendor i lidské kolonie na Taře, a mnozí si myslí, že s přistěhovalci smýšlím až příliš liberálně, neboť jsem se prý nakazil jejich způsobem života a myšlením. Ale kdyby tomu tak bylo, pak bych, Sarapis je mi svědkem, přeci neměl důvod vracet se sem, do Země nářků! Víím, co se říká za mými zády, a není to nic hezkého. Jen lži, pomluvy a křivosti!“

Nebýt mého velkého vlivu u samotného lorda Sargarra, byl bych okolními vládci vyštván jako pes, zahrabali by mne do země, nechali napospas mrchožroutům a sami by se na můj majetek vrhli jako supi.“ Svá poslední slova doprovodil mávnutím ruky okolo sebe, kterým obsáhl všechnu nádheru, třpyt a pozlátko celé prostory.

„Ne, můj milý barde, já vím, jaký je život ve Čtyřech královstvích a té takzvané kolonizované Taře,“ odfrkl téměř pohrdavě. „Však sám posuď, jak civilizovaná se ta vaše Tara zdá být oproti mojí zemi? Ti hloupí lidé vykřikují: Khar! Démon! Přesto nevidí nic z toho, čeho jsi mohl být svědkem ty! Měli by otevřít oči a ne se skrývat za pavučinu lži, kterou obestřeli naši zem. Tak tedy, barde, pověz: co je civilizace? Má země nebo kraj, odkud jsi přišel?“

„Mocný Ešanare, z krajů, které jsem navštívil, je Země nářků tím nejcivilizovanějším.“ Umělec pokorně sklonil hlavu. Svým prohlášením zřejmě Ešanara uspokojil a ten se rozesmál. „Pravdu mluvíš, barde! A teď pijme! Noc je ještě mladá!“ Opět poplácával hráče po zádech a pak se postavil a bujaře zvolal: „Ghuta!“

Na jeho pokyn se dívky obklopující barda zvedly a přešly na volné prostranství uprostřed, kde předtím hrál. Ve stejný okamžik zpoza závěsů na stranách vystoupila skupinka hudebníků s podivnými smyčcovými a dechovými nástroji a bubny. Vyluzovali podivnou melodii, směsici břinkotu a vytí, která ve své podstatě oproti očekávání tvořila poutavou rytmickou hudbu, která přinutila umělce, aby s nimi začal tleskat do rytmu. Ešanar se zasmál, ještě jednou poplácával umělce po zádech a pak upřel veškerou svou pozornost na dívky. Ty se mezitím shromáždily ve středu volného prostoru a zrovna ve chvíli, kdy na ně bard upřel oči, začaly svůj okouzlující tanec. Vlnily se, mizely a ve vzduchu po nich zůstal jen jako pavučina tenký závoj a vůně květin, aby se vzápětí vynořily z houfu tanečnic a pokračovaly ve víru tance. Pohupovaly boky, kroutily celým svým tělem, ve světle pochodní na stěnách se míhaly jako nějaké víly, pokud byly ovšem víly patronkami chtěje a svodů ženského těla. Vše jako by na první pohled ovládal naprostý chaos. Každá tančila zvlášť, a přece jako součást celku. Jejich tanec byl jako místní hudba, jako orčí skládačka pak-te: jednotlivé složky nevynikly, dokud se nespojily v jeden celek, poslední díl zapadl na své místo a uchvátil člověka svou propracovaností a komplexností. Hovor v síni se ztlumil a mnoho přítomných začalo pozorovat tanečnice. Dokonce i umělec se zaujetím sledoval celé představení, které se před ním odehrávalo.

Tanec vrcholil a dívky se pohybovaly v stále rychlejším rytmu hudby. Hodovní síni se začínalo šířit vzrušení... a pak najednou tanečnice zmizely. Na místě jejich divokého tance se k zemi pomalu snášely různobarevné závoje. Umělec se začal polekaně rozhlížet po sále, ale jak se zdálo, nikoho z ostatních to nijak nevyvedlo z míry. Přesto však dívky očividně někam zmizely! Pak náhle ucítil jemný dotyk na paži. Prudce se otočil a uviděl jednu z nich, jak sedí těsně vedle něho a svůdně pootevírá svoje plné rtíky a sleduje ho uhlíkovými očima. Za ní seděly nebo ležely zbývající tanečnice a vypadaly jako samo vtělení smyslnosti.

Za jeho zády se začal Ešanar hlaholivě smát: „Copak, barde? To jsi nečekal co? Mé dcery a společnice jsou opravdu d'ábelské potvůrky, že? Ty tě přesvědčí i o tom, že nemáš nos mezi očima! Tohle je potom už jen pouhou otázkou hry světla a pohybu.“

Hudebník ho ale už neposlouchal. Společnice? Vždyť některým z těch dívek mohlo být jen nějakých šestnáct let! A samotnému Ešanarovi muselo táhnout alespoň na padesát. Bohové! Slabě se otrásl odporem, ale jeho hostitel si toho naštěstí nevšiml a dál pokračoval: „Koukni na tu potvůrku Gaudu, to je moje nejkrásnější dcera. Koukni na ni!“ Gauda byla ona dívka, která se tolik měla k umělci. „Poslyš, kdyby to nebyla moje vlastní krev... hmm, nevím, nevím...“ Při těch slovech se umělec viditelně otrásl odporem a Gauda na něj zvědavě upřela své uhrančivé oči. Jen při pomýšlení na Ešanara a... do úst se mu nahrnulo víno ze žaludku a mělo odpornou kyselou pachut'.

Naštěstí, nebo snad naneštěstí, nemusel nic odpovídat, protože zrovna v tom okamžiku se rozhrnuly závěsy na kraji místnosti a objevil se skřet. V odporné popelavé tváři měl nadutý výraz a pohrdavě přehlížel shromáždění, které rázem utichlo. Pak našel, co hledal, a ztichlou dvoranou se rozléhalo dunění jeho nohou v okovaných botách, když kráčet k Ešanarovi. Za ním vpochoďovalo do síně pět dalších hrdlořezů, kteří vypadali jako rváči, kterých jste mohli potkat v dálavských putykách mraky. Ti ovšem nemířili k Ešanarovi přímou cestou, ale zamíchali se mezi služebnictvo, aby ukořistili něco k snědku. Většina z nich byli pravděpodobně Keledořané nebo Almendořané, neboť měli světlou pleť, pokud se to dalo říct o chásce nemytých hrubiánů, pro které byl jedinou a ještě neoblíbenou koupelí déšť. Jejich tmavé vlasy visely v mastných pramenech po stranách hlavy a podobné to bylo s vousy a strništi na jejich tvářích. Dokonce i zde, v paláci uprostřed Země nářků, po nich většina lidí vrhala znechucené pohledy; kdesi vzadu v houfu žen začalo brečet nějaké dítě.

„Buď pozdraven, Ešanare,“ vysekl skřet posměšnou poklonu, která měla za účel pouze zesměšnit hostitele a vyjadřovala to nejhlubší pohrdání. „Jak se koukám, od minule sis ještě polepšil,“ zarudlýma očima přelétl po sále a jeho pohled se zastavil na skupince dívek okolo barda. Ten na své ruce ucítil silný stisk Gaudiny ručky, která vystrašeně sledovala příchozího. „Koukám, že tu máte docela pěknou oslavu. Jak to, žeš mě nepozval?“ Byla to jen řečnická otázka a Ešanar to zřejmě také vycítil, neboť stále zarytě mlčel. „Copak se asi slaví... Že by pohřeb?“ Když pokládal tuhle otázku, nasadil naprosto nevinný pohled a jen upřeně sledoval Ešanara. „Ne, asi ne. Mohla by to být svatba. Kolikátou že to máš ženu? Čtrnáctou? Patnáctou?“ pokračoval skřet v samomluvě a jeho oči zabloudily zpět k houfu dívek.

„Dvanáctou,“ ozval se konečně Ešanar. V jeho hlase byla téměř nezatelná stopa strachu, kterou ovšem překrýval vzdor a spravedlivé rozhořčení. „Nevím, co má tahle maškaráda znamenat, ale chci tě požádat, aby co nejrychleji skončila!“ Ten kdo mluvil teď, nebyl ten bodrý tlustý muž, kterého poznal umělec. Čísel z něj chlad a hněv a konečně hudebník pochopil, jak mohl přežít takový člověk mezi smečkou hyen a supů, kteří jej obklopovali.

Skřet se na Ešanara zvědavě podíval, jako by nečekal, že se vůbec postaví na odpor. Hleděli si zpřímá do očí a vrhali na sebe navzájem vražedné pohledy. Jeden z nich musel něco říct. Než se však kterýkoli z nich na něco zmohl, ozval se z chumlu žen v zadní části vyděšený výkřik. Všichni, kteří dosud sledovali pomyslný boj Ešanara se skřetem, se otočili po hlase. Skupinka hrdlořezů stála jako zkamenělá a vystrašeně sledovala jejich vůdce. Jeden z nich stále držel za vlasy mladou ženu. Chvilí bylo ticho a pak skřet pronesl hlasem, při kterém zamrazilo přítomné do morku kostí: „Myslel sis, kdoví jak to nebylo chytrý, co, Kuno? Moh bys ty i tvoji kamarádi laskavě nechat tu couru, kde je, a přijít sem?“ Nebyla to žádost, ale skrytá výhrůžka. Hrdlořez oslovený jako Kuna ještě chvíli nehybně stál a pak pustil ženu, která se okamžitě s pláčem odplazila mezi své společnice. Po celou dobu nespustil ze skřeta oči. Pomalým krokem se všech pět vydalo mezi vyděšenými hodujícími do středu místnosti, kde stál jejich velitel. „Tak, Kuno, jaký si z toho vemeš ponaučení?“ Změna v jeho hlase umělce překvapila. Ten tam byl chlad, jeho hlas tekl jako med a i jeho oči laskavě hleděly na jmenovaného. Toho to ale kupodivu vyděsilo ještě víc a pokusil se zvednout ruce k obličejí v obranném gestu. Skřet byl ale rychlejší a jeho ruka se mihla jako blesk. Ozvalo se křupnutí, při kterém se umělcovi sevřel žaludek odporem. Kuna se skácel k zemi a oběma rukama si držel spodní čelist. Z jeho hrdla se ozývalo vyděšené chrčení.

„Co si z tohohle všeho vyvodíš ve svém tupým, červama prolezlým mozku?“ Jakákoli dobrota se z jeho hlasu opět vytratila. Kuna na něj hleděl z hrůzou v očích; zřejmě chtěl něco říct, ale z hrdla se mu vydralo jenom chrčení a na podlahu síně dopadlo několik granátově rudých kapek krve. „Tak já ti to povím! A vám taky,“ otočil se ke zbývajícím čtyřem vyděšeným mužům: „Nejdřív práce a pak zábava, vy zabeďněný hlavy! U vědu na mojí zadnici! Teď budete držet hubu a uděláte, co vám řeknu! Rozumíte?!“ Čtveřice vyděšeně

přikývla. „A jemu nějak pomozte,“ poslední věta patřila Kunovi, který ležel obličejem dolů na podlaze v kaluži vlastní krve. Tím bylo vše zřejmě ukončeno a skřet se otočil zpátky k Ešanarovi.

Jak si umělec uvědomil, po celou dobu nikdo z přítomných nepromluvil. Dokonce i Ešanar mlčky pozoroval celou událost. Teď vstal ze svého křesílka a rozhodil ruce obtěžkané zlatými prsteny: „To jsi sem přišel, abys tady peskoval své muže?! Nebylo by lepší nejdříve ty opičáky vychovat, než je vezmeš mezi lidi? Nevím, co má tohle divadélko znamenat, ale pokud mi nechceš podat nějaké pádné vysvětlení, pak tě žádám, abys okamžitě opustil můj palác!“

Skřet se s hranou zdvořilostí uklonil a žoviálně odpověděl: „Omlouvám se ti, vznešený Ešanare, ale měl jsem cestu kolem kvůli nějaké záležitosti svého pána, a tak jsem si řekl, že se podívám, jak se daří mému starému příteli. Kdybychom nebyli já i mí muži znaveni celodenní cestou, nikdy bych se tě neodvážil vyrušovat.“

„Ale no tak, Harghaši! Na co si tu hraješ? Pokud vím, tak jsi mě nikdy nepřišel navštívit jen ze zdvořilosti! To přece skřeti nedělají, ne? A pokud sis toho nevšiml, tak ty jsi skřet.“ Jeho hlas byl pevný a bez emocí.

„Jen kvůli tomu, že jsem, co jsem, nemohu navštívit svého přítele z mládí? Jestli si pamatuju dobře, tak to tys mě přivedl sem, do Démonovy země. A ještě předtím jsme spolu prochodili půlku Lendoru a Tary, zapomněl's?“ Harghaš se zřejmě náramně bavil a při úsměvu odhalil své špičáky.

Po Ešanarově tváři přelétl stín nervozity. Pokusil se mu úsměv oplatit, ale stala se z toho nehezka grimasa strachu. „Dobrá, starý příteli, tedy nebudu dál vyzvídat cíl tvé návštěvy, snad mi ho časem povíš sám. Teď alespoň přijmi moje pozvání. Jsi mým hostem. Pojd', posad' se po mé pravici,“ pokynul rukou na malou stoličku.

„Díky,“ posměšně mu odpověděl skřet: „Je to od tebe velice laskavé, s radostí přijímám. Hoši, chovejte se slušně! Jo, a jemu dejte alespoň polívku,“ ukázal na Kunu, podpíraného dvěma dalšími hrdlořezy. Muži radostně vykřikli a posedali mezi hodovníky.

Ešanar chtěl zřejmě něco dodat, ale pak si to rozmyslel a otočil se k Harghašovi: „Teď, mezi čtyřma očima, nepovíš mi pravý důvod své návštěvy?“ Ten se ale jen zasmál hlubokým, hrdelním smíchem, při kterém se umělcovi zjezily chlupy v zátylku. „Nemám žádný důvod! Opravdu, starouši. Ale trmácím se už pár dní ze sběrného tábora číslo osm a když jsem si vzpomněl na tebe, udělali jsme si s klukama malou zajížďku.“ Pobaveně mu jiskřilo v tmavých očích a šklebil se hůř než žralok na botě. „Prostě jsem se rozhod' užít si tvoji pohostinnosti se vším všudy,“ a mrkl směrem k dívkám.

Najednou mu po tváři přeletěl výraz překvapení. V houfu dívek si všiml cizince. Když se jejich pohledy setkaly, hudebníkovo srdce málem přestalo bít. „Kdo je to?“ V jeho hlase byla neskryvaná zvědavost. „Nějaký tvůj nový otrok? Ne, na to vypadá příliš dobře. Takže nějaký žoldák?“ Očima zabloudil k loutně, kterou měl umělec položenou na kolenou. Po tváři se mu rozlil strašidelný úsměv: „Bard? Ano, hudec.“

„Má známku, Harghaši. A nejen to! Průvodní listinu od samotného duražinského vládce! Nemáš právo udělat cokoli, co by ho ohrozilo!“ V Ešanarově projevu byl vzdor.

„Právo?! To víš, že mám právo!“ Skřetovy oči se zle zablýskaly. „Komu myslíš, že sloužím? Farrgašovi? Durbhágovi? Omyl, přítelíčku,“ jeho tesáky ve světle pochodní rudě zářily, „Vrúgharovi.“ Vyslovení toho jména naschvál protáhl, aby si vychutnal vyděšený výraz, který se přitom objevil v Ešanarově tvář.

„Jaký máš důkaz?“ vypravil ze sebe tiše Ešanar.

„Chceš důkaz? Dříve jsi mi důvěřoval, kamaráde, ale pokud ti nestačí mé slovo...“ Upustil kuřecí stehno, které svíral v ruce, a vyhrnul si pravý rukáv košile. Tam, na popelavé kůži, se jasně rýsovalo tmavé tetování znázorňující modrého vlka. Vrúghar, pán Démonových jezdců.

„Jak... kdy?...“ Ešanar vyděšeně sledoval tvář starého přítele, kterého nyní nepoznával.

„Určitě víš, že se dlouho proslychá, že Farrgaš je mrtev. Ostatní lordi to ale tutlají, protože rozkradli jeho majetek i půdu a nehodlají se s kýmkoli dělit. A já připadnul Vrúgarovi. Mohl jsem ale být rád, že mě nechal naživu! Farrgašovu pravou ruku zavraždili ani ne hodinu po něm... Nemůžu si tedy stěžovat. Doufám, že chápeš, že kdybys jen ceknul, že jsem ti to řekl...“ Záměrně svou větu nedokončil a nechal na Ešanarovi, aby si vše domyslel.

„Víš, přítelíčku, myslel jsem, že se zdržím, ale asi ne... Hoši?! Odcházíme,“ vstal a otočil se ke svým mužům. Ti se jen neochotně zvedali a začali remcat, ale skřet je umlčel jedním pohledem. Kuna stále ještě slabě krvácel. „Omlouvám se, že jsme tě vyrušili, Ešanare.“ Pak mu pohled padnul na barda. „Myslím, že nás doprovodíš, mistře.“ Byla to jakási zaobalená výhrůzka spojená s příkazem. Ešanar chtěl něco říct, ale Harghaš zakroutil hlavou. „A ta holka bude taky,“ ukázal na Gaudu.

„To nesmíš! Mám Sargarrovu ochranu!“ Už když to říkal, věděl, že mu to nebude nic platné, ale nechtěl přijít o svou nejkrásnější dceru. „Vezmi si Daimu! Prosím, Harghaši! Neber mi...“

„Ty mi nabízíš svou dceru jako nějaký kus masa?! Ty se odvažuješ MĚ nazývat barbarem?! Ty odporný... Takhle mě nikdo ještě neurazil, PŘÍTELI!“ Znechuceně plivl Ešanarovi k nohám. „Vezmu si, co chci, rozumíš?! A když chci tuhle, tak si ji vezmu!“ Pohrdavě pohlédl na hostitele, který padl na kolena a začal lkát. „Jak hluboko jsi klesl, starouši.“ Hudebník si všiml, že celá síň opět pozoruje dění ve středu místnosti.

„A tuhle vemte taky,“ ukázal skřet na další děvče. Obě dívky začaly plakat a vzpínaly ruce v prosebném gestu k svému otci. Ten ale ležel před svým křeslem a plačtivým hlasem cosi drmolil.

„Sarapis ti nepomůže,“ uchechtl se Harghaš. „A vemte i víno, chlapi, uděláme si vlastní zábavu!“ Jeho muži radostně vykřikli a začali se obohacovat všemožným jídlem a nápoji. Skřet stál a upřeně pozoroval Ešanara. Za ním se za chvíli shromáždili muži, kteří drželi obě dívky a závěsy stržené ze zdi a naplněné jídlem k prasknutí. „Nechtěl jsem ti ublížit, Ešanare, kamaráde, ale jak si řekl: skřet je skřet.“ Zlověstně se zasmál a zavolal na barda: „Tak pojď! Dnes se chci bavit!“ A s těmi slovy se otočil a vyšel ze síně následován svými muži.

Venku slabě mrholilo. Jemný dešť se nepřetržitě snášel k zemi a už stačil všechny úplně smáčet a dostat se jim až na kůži. Hudebník dávno ztratil pojem o čase, ale podle všeho museli ujít nejméně pět mil. Nohy už necítil, svůj slavnostní oděv měl umazaný od bláta a na několika místech roztržený. V čele jejich skupiny kráčel skřet Harghaš a za ním dva muži vláčející dívky a kořist. Další podpíral Kunu, který si stále svíral čelist, i když už mu dávno nekrvácela. Zřejmě jí měl zlomenou nebo vykloubenou, protože mu podivně visela, díky čemuž měl ve tváři nepřetržitě odporný škleb. Poslední muž kráčel po bardově pravici. Během cesty si ho pořádně prohlédl a překvapeně zjistil, že vypadá jinak než druzí. Z jejich útržkovitého rozhovoru se dověděl, že pochází z Mořského císařství. Byl vyšší než ostatní a měl hřívu rudých vlasů a krátký plnovous téže barvy.

„Jmenuju se Majlek,“ usmál se na umělce. Ten přijal nabízenou ruku a sám se mu představil: „Těší mě, Majleku. Já jsem Jeron Harliewicz. Poslyš, jak jsi se vůbec dostal k téhle bandě? Vypadáš na slušného člověka, takže nevidím důvod, proč...?“

Majlek chtěl zřejmě něco říct, ale přerušil ho hlas velitele zepředu: „Tady si uděláme vlastní hostinu! Rozdělte oheň a připravte tábor.“ Jeho společník se omluvně usmál a odspěchal za ostatními.

Zhruba za půl hodiny už v táboře vesele plápolal oheň, kolem bylo rozprostřeno několik rohoží a závěsy s jídlem. Počasí se trochu umoudřilo a mrholení nemohlo zkazit

veselou náladu, která panovala. Podpoření vypitým vínem se hlasitě smáli a dotírali na dívky, které se krčily u ohně. Už dávno neplakaly. Jeronovi jich bylo líto, ale pochyboval, že by jim mohl nějak pomoci, i kdyby chtěl. Jen tupě zíral do plamenů a objímal svoje kolena.

Najednou se skřet vrávoravě postavil. Svůj kalný zrak se snažil zaostřit na Jerona. „Zahraj nám něco veselého, hudče!“ Vzápětí škytnul a jeho muži se začali hlasitě smát. „Nechte toho, dobytci, nebo vás rozsekám na kusy!“ začal křičet našťvaně na své kumpány.

„V tomhle stavu?“ zasmál se Majlek, ale pro jistotu trochu couvl z jeho dosahu. Dokonce i Kuna vydával zvuk, který se dal s trochou představitivostí označit jako smích, pokud se ovšem dokáže smát člověk, kterému visí spodní čelist o deset coulů níž, než by bylo přirozené.

„Hraj! Chci tancovat! Obkročskok! Jako doma v Keledoru!“ skřet popadl Gaudu do náruče. Ani se nebránila. Jeden z kumpánů chytil druhou dívku a snažil se svého velitele napodobit, ale zhroutil se a spadl na svou tanečnici. Opět se ozval hurónský smích.

„Je mi líto, pane. Já neumím obrkročskok,“ upřel na skřeta zoufalý pohled Jeron. „Neumíš?“ Harghaš na něj vrhl temný pohled a pustil svou nedobrovolnou společnici. Vytasil meč a potácivě se vydal k bardovi. „Jak to, že neumíš obrkročskok?! Každý hudec v Sokolínách umí obrkročskok!“ Jeron ho vystrašeně pozoroval, ale nedokázal se pohnout. Harghaš očividně pod vlivem vypitého alkoholu mlel z cesty.

Skřet přišel až k němu a vytrhl mu z rukou loutnu. „Co si za barda, že neumíš , OBKROČSKOK!!!“ V očích mu plál plamen šílenství. Otočil se mrštil s nástrojem do plamenů. Jeron nebyl schopen vypravit ze sebe jediné slovo nebo se pohnout. Jen sledoval blyštící se čepel v ruce skřeta. „Proč jsme se s tebou vláčeli celou dobu, když neumíš normální, pitomej OBKROČSKO–“ Nedořekl, protože se mu tvář najednou zkrivila bolestí. Meč mu vypadl z rukou a vydal ze sebe bolestný zvířecí řev. Ze stehna mu trčela dýka. „Ty mrcho!!!“ Snažil se ovládnout bolest, která se mu drala z nohy do celého těla. Popadl ležící Gaudu za vlasy a přiložil jí na krk vlastní dýku, kterou vytáhl z pouzdra u opasku. Dívka se nepřičetně smála a začala něco křičet v jazyce, kterému Jeron nerozuměl. „Já tě zabiju, ty couro!“ Harghašův řev přehlušil její vlastní křik. Jeho ruka svírající dívku se třásla zlostí a bolestí, která postupně ovládala jeho tělo; začala pomalu klesat. Gauda se znovu rozesmála. Její slova, ač jim bard nerozuměl, mohla být jediné kletbou.

Harghaš na ni vyděšeně zíral. Najednou dívka zmlkla. Její oči sklouzly dolů, kde jí z nahého břicha trčela rukojeť dýky. Gauda na Harghaše upřela své velké oči, ve kterých se odrážely plameny ohně. Skřet začal vyděšeně ustupovat. Z dívčinych úst se pomalu linul proud slov. Nebyly to ale její hlas, který je pronášel. Patřil Ešanarovi. Dvěma z nich rozuměl i Jeron. Sarapis. Khar.

Co se stalo potom, si pamatoval jen mlhavě. Druhá z dívek skočila jednomu z mužů na záda a zatímco se mu zahryzávala do krku, její oběť vyděšeně ječela. Kuna se vrávoravě postavil a vytasil meč, aby pomohl svému kamarádovi, ale zakopl o ležícího Majleka a při pádu se zachytil opasku muže, kterému chtěl pomoci. Všichni tři se zhroutil do ohně a téměř okamžitě vzplanuli oslnivým plamenem. Jeden z uhlíků vyletěl z ohniště a zasáhl nejbližšího z hodovníků do oka. Ten začal okamžitě ječet bolestí. Nezraněným okem spatřil, jak se jedna z postav zvedá z plamenů a v prosebném gestu k němu vzpíná ruce. Byl to Kuna, ale jeho tvář se změnila k nepoznání. Jako démonická maska mu obličej pokrývaly cáry visící seškvařené kůže s kusy zuhelnatělého masa. Vyděšený muž se odvrátil a s řevem se rozběhl na druhou stranu směrem k Jeronovi.

Nikdy si nedokázal vysvětlit proč, ale zvedl ze země meč, který upustil Harghaš, a namířil ho před sebe. Ječící muž si ho všiml na poslední chvíli, avšak už bylo pozdě. Čepel mu projela tělem. Jeronovi vytryskla na ruce teplá krev. Pustil zbraň a z hrůzou hleděl na své dlaně. Chtělo se mu brečet i zvracet zároveň. Muž, kterého probodl, ležel na zemi a chroptěl.

Náhle se mu kolem krku sevřely skřetí pařáty. Na zátylku ucítil horký přerývaný dech, směsici vína a krve. „Každý bard umí obkročkok,“ zasípal mu u ucha Harghašův hlas. Jeho sevření začalo sílit. Jeronovi se před očima míhaly barevné skvrny. Mysl se mu zatemnila, nedokázal pořádně myslet. Z posledních sil se pokusil vykopnout dozadu. K jeho překvapení se ozval nepěkný zvuk trhané tkáně a stisk povolil. Sevřel si pohmožděné hrdlo a začal zhluboka dýchat, aby dokázal opět rozumě přemýšlet. Pomalu se otočil. Jeho pohled se zastavil na meči, který trčel z břicha jeho první oběti. Chytil jílec a začal tahat, ale mrtvé tělo odmítalo pustit zbraň ze svého objetí. Za jeho zády se ozvalo zlověstné zavrčení. Letmo zahlédl skřeta, který se zvedal ze země. Vrávoravě se s napřaženými drápy vydal k bardovi. Vrčel dokola jedinou větu: „Špatný bard zasluhuje zemřít!“ Jeron začal mečem zuřivě cloumat. Náhle se Harghaš vrhl s řevem dopředu, avšak ve stejný okamžik se čepel uvolnila z těla a setrvačností opsala široký oblouk. Prudký pohyb Jerona srazil na kolena, ale ještě spátral, jak se meč zakusuje do skřetovy hrudi.

Pomalu se zvedl a oblečení měl potřísněné krví a zmazané prachem. Jeho pohled upoutal poslední ze dvou mužů, který ležel jen kousek od něj. Snažil se postavit. Zřejmě toho vypil opravdu hodně, neboť se mu to stále nedařilo. Když uviděl Jeronův pohled, vytasil svou šavli, kterou v obraném gestu nastavil před sebe. Umělec zvedl meč a pomalým krokem se k němu vydal. „Prosím, nech mě!“ Mužův výkřik zanikl ve zvířeckém řevu, který ze sebe vydal Jeron. Jeho meč se mihl vzduchem a proklál hrdlo své oběti.

Koutkem oka zachytil rudý záblesk, a když se otočil, uviděl Majleka, jak prchá do řídnoucí tmy. Na východě se objevil úzký pruh světla. S vytím se rozeběhl za mizící postavou.

Ranní světlo zářilo na nízký travnatý pahorek, na jehož vrcholku se skláněl otrhaný muž. Vršil před sebe kamennou mohylu. Nebyla dost vysoká, aby pod ní mohl ležet skutečný člověk. Tedy alespoň ne v celku. Muž si při stavění tiše prozpěvoval jakousi starou baladu a zamyšleně se usmíval. Když byl se svou prací spokojen, zvedl dřevěnou destičku, na které byl uhlem naškrabán nějaký nápis. Opřel ji o mohylu a narovnal se, aby si mohl prohlédnout hotové dílo. Po jeho tváři se rozlil zasněný úsměv. Pokýval hlavou. „Měl jsem tě rád, kamaráde, budeš mi chybět.“ Pak se otočil, zvedl ranec, který ležel opodál, a meč v odřené pochvě a volným krokem se vydal k severnímu obzoru.

Na dřevě stálo: *Zde zemřel hrdina Jeron Harliewicz, který skolil tři muže a skřeta. Lamius mu buď milostiv.*